

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3077/2023
09.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Калић, адвокат из ..., против туженог НИС АД Нови Сад, кога заступа Бранислав Грујић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама странака изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1917/22 од 14.10.2022. године, у седници одржаној 09.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебним ревизијама туженог и тужиоца изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1917/22 од 14.10.2022. године.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије туженог и тужиоца изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1917/22 од 14.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2229/17 од 09.12.2021. године, ставом првим и другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се утврди ништавост става 3. решења НИС-а АД ... од 14.04.2015. године и да се обавезе тужени да тужиоцу исплати дуг по основу мање исплаћене отпремнине за 30 година стажа код туженог у укупном износу од 1.797.127,61 динар са законском затезном каматом од 15.04.2015. године до исплате. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу исплати дуг по основу мање исплаћене зараде од 15% за период од 15.05.2012. до 31.12.2012. године у износу од 46.594,63 динара са законском затезном каматом на тај износ од 15.04.2015. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу исплати дуг по основу мање исплаћене зараде од 15% за период од 15.04.2012. до 15.05.2012. године и за период од 01.03.2013. до 15.04.2015. године у износу од 195.559,89 динара са законском затезном каматом на предметни износ од 15.04.2015. године до исплате. Ставом петим изреке, утврђено је да је тужба повучена у делу којим је тужилац тражио да се утврди да је дискриминисан и у подређеном положају од стране туженог и да се обавезе тужени да тужиоцу уплати дуг по основу неисплаћене зараде из добити. Ставом шестим изреке,

тузилац је ослобођен обавезе плаћања судских такси, а ставом седмим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1917/22 од 14.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе туженог и тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2229/17 од 09.12.2021. године у ставу првом, другом, трећем, четвртном и седмом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени и тужилац су благовремено изјавили ревизије због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 и 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). На основу одредбе члана 420. став 6. истог закона, у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењује одредба овог закона о ревизији против пресуде.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права. Побийана одлука којом је усвојен тужбени захтев тужиоца за исплату мање исплаћене зараде за 15% за период од 15.05.2012. до 31.12.2012. године за износ од 46.594,63 динара са каматом од 15.04.2015. године до исплате, донета је на основу утврђеног чињеничног стања, при чему је извршено и вештачење од стране вештака одговарајуће струке, а у том делу одлука је донета и у складу са одлукама Врховног суда у истој чињеничноправној ситуацији. Стога побијана одлука у том делу не одступа од судске праксе у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету па не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије туженог на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. и 3. ЗПП).

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа. У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање. Правно дејство ове посебне норме искључује примену општег правила о дозвољености ревизије због преиначене првостепене пресуде, у смислу одредбе члана 403. став 2. тачке 2. ЗПП, имајући у виду да предмет спора није заснивање, постојање нити престанак радног односа.

Тужба у овој правној ствари је поднета 08.08.2015. године. Вредност предмета спора који се побија ревизијом туженог је 46.594,63 динара.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије тужиоца и утврдио да иста није дозвољена.

Одредбом члана 28. ЗПП прописано је да ако за утврђење стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у том закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1), док се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев (став 2).

Имајући у виду да тужилац ревизијом побија и одлуку о трошковима поступка која не представља решење против кога се ревизија може да изјави, у смислу одредбе члана 420. ЗПП, то ревизија изјављена против ове врсте одлуке, која се односи на споредно тражење, није дозвољена, а није дозвољена ни по ревизијском цензусу.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић